

To ale bylo ovšem nemožné. Jak by mohli lidé, třeba jenom ti mezi deseti a dvaceti roky, vymazat všechno, co se už stalo? A kde by se pro ně vzalo nové prostředí? „Je toto nějaké vidění, Pane, cos mi vložil na srdce, nebo jen tak sám pro sebe fantazíruji?“

Musí začít znovu a musí být obklopeni láskou.

Tato myšlenka byla tak jasná, jako byl první rozkaz k cestě do New Yorku. A spolu s tímto nápadem jsem si představil i dům, kam by mohly tyto nové děti přicházet. Skutečně pěkný dům, který by patřil jen jim, kde by byly vítány, vítány a milovány. Mohly by tam přijít, kdy se jim zachce. Dveře by byly stále otevřeny. Vždycky by tam bylo dost a dost postelí, šatů i velká kuchyně. „Ó, Pane“, řekl jsem si nahlas, „jaký je to krásný sen. Musel by se ale stát zázrak. Mnoho zázraků - takových, jaké jsem ještě nikdy neviděl.“ (z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)

Ladislav Kubíček:

Kdo je radostný, je i šťastný

Po radosti a štěstí touží každý. Radostné poselství je podstatou Kristovy zvěsti. Apoštoly vysílá do světa hlásat radostnou zvěst. Tou byli první křesťané tak fascinováni, tak jasně viděli uskutečňování zaslíbení a řešení problémů, že „jásali radostí“. Tato radost byla darem, který pocítili ve svém srdci, jakmile začali milovat. Milovat bratry bylo pro ně vším. Jejich radost byla odměnou za lásku projevenou bližnímu. Oni žili pro druhé, ne pro sebe. Dnešní křesťané se většinou od ostatních lidí radostností neliší. Epidemií současného světa je točit se kolem sebe. Opravdová láska, ta, kterou od nás očekává Ježíš, se vztahuje k druhému, ne k sobě - to by byla sebeláska a to není v pořádku. Radost prvních křesťanů byla radost Ježíšova, proto zapalovala. Možnost takového apoštolátu máme i my. Svět už nevěří slovům, jediným poselstvím je osobní příklad. Je na mně štěstí vidět?

Všechno je dar

V přístupu k hodnotám je velký rozdíl mezi věřícím a nevěřícím. Křesťan vidí v každé hodnotě dar. Život je dar, umělecké dílo. Měli bychom si vážit toho, že to víme nebo aspoň tušíme. Maritain říká: „Správně přemýšlí jen rozum vykoupený. Rozum křtem nevykoupený je chorý.“ Naučme se na všechno dívat jako na dar. A za darem je vždycky láska. Někdo nás má rád, proto nám dává dar. Krása květina a motýlů je tu jediné pro člověka. Koze je jedno, co žere. Jsme si toho vědomi? Všimáme si té krásy, obdivujeme, žasneme, děkujeme, klaníme se s pokorou Stvořiteli? Nepokorná věda se přestala klanět už dávno. Byla záminkou vzpoury dokonce už v ráji. Člověk poznal - a ztratil ráj.

Boží plán a naše svobodná vůle

Není možné, aby Bůh měl s někým velkorysé plány, a na druhé zapomněl. Nikdo tu není náhodou, s každým má Bůh velkolepý plán. „Před stvořením světa jsem si vás vyvolil“ - není tu místo pro žádné komplexy méněcennosti. Plán Boží existuje a je dokonale promyšlený do všech důsledků. Má to ale háček. Bůh nás stvořil se svobodnou vůlí a teď musí trpělivě čekat, zda se k jeho vůli přihlásíme. Musí trpělivě snášet i naše odmítnutí, dokonce i naši vzpouru. Jak to, že musí? Proč musí? Protože se tak sám rozhodl. Bez vlastní vůle by člověk byl tvorem nesvobodným; nebyl by už člověkem. Aby Bůh udržel velikost svého stvořitelství, neodvolává své rozhodnutí, ani když člověk svobodnou vůlí zneužije proti Bohu samému. Z toho plyne velikost daru svobodné vůle. Jak málo za tento dar děkujeme, jak málo si ho vážíme. Jak málo si uvědomujeme, že vzpoura proti vůli Boží se nutně musí vymstít.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem - Zapalují?*)

Richard Rohr:

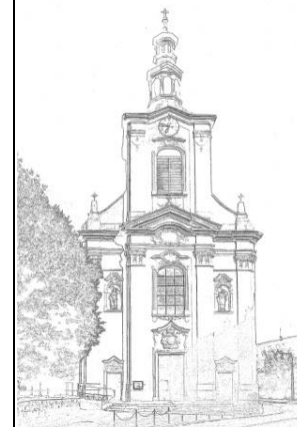
Miluj sebe sama

Není jiného způsobu jak milovat, než že odpustíš sám sobě, že nejsi dokonalý, že nejsi svatý tak, jak sis představoval. Když použijeme obrazu z františkánského světa, dokud nepřekonáš propast, abys objal malomocného: dokud nepoznáš, že malomocný není ve skutečnosti na druhé straně propasti, ale že se především nachází ve tvém nitru, potud nikdy opravdu nepoznáš svou vášeň ani nebudeš schopen ryzího soucitu.

Soucit se rodí v prostorném místě, kde pospolu koexistuje spousta věcí, kde poznáváš, odpouštíš a usmíruješ se s nepřitelem ve svém nitru. Není pak nic, co bys na druhých lidech nenáviděl a bál se toho a s čím by ses dosud sám nasetkal a čemu bys ve své duši neodpustil. Z vášnivého zápasu s tvým vlastním stínem se stává soucit se zápasem tvého bližního. (*meditace pro středu 6. týdne v mezidobí*)

Václav č. 7 (2021)

14. 2. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2 410 02 Lovosice web: farnostlovosice.cz

6. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:15

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- 21.2.21 se koná Sbirka do rulou papeže Františka, na pomoc chudým ve světě - **Svatopetrský haléř**
- Tuto neděli 14. 2. 2021 se bude při mši sv. udělovat **pomazání nemocných**.
- 17. 2. 2021 je **Popeleční středa**, - den přísného postu - mše sv. bude v 16:30 v kostele. Ranní mše sv. v 8:00 nebude.
- **Mše v Sulejovicích** bude příští neděli 21.2.21 jako každou třetí neděli.
- **Křížovou cestu** se během postní doby budeme modlit v kostele v **pátek v 16:00 a v neděli v 9:00**.
- **Modlitební skupina** se během doby postní schází v **pátek od 15:15 ve farní kapli**.
- **Noc kostelů 2021** se uskuteční v **pátek 28. 5. 2021**. Hledáme zájemce o pomoc při organizaci této akce či nápady na realizaci. Vzhledem k uzavěrce tištěných materiálů, prosím přijďte se **svými podněty a návrhy do 1. 3. 2021**.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

6. V branách pekla

Příště jsem jel do New Yorku s docela jiným posláním; nešlo mi už jen o pomoc pouhým sedmi chlapcům u soudu. Přesto jsem však o svém novém úkolu neměl docela jasnou představu. Tušil jsem jen, že to má být služba všem takovým hochům, jako je Luis a jeho kamarádi. Nechtěl jsem ovšem promeškat příležitost setkat se s Luisovým gangem. Rozsudek už byl vynesen: čtyři hoši, včetně Luise, byli odsouzeni do vězení, zbývající tři byli osvobozeni. Z těchto tří měl být jeden poslán na psychiatrické léčení. Druhého, jak jsem se později dověděl, vyhnali rodiče z domova a jen poslední z nich se mohl vrátit domů. Rozhodl jsem se, že ho vyhledám.

Když jsem přijel na 125. ulici, kde bydleli jeho rodiče, bylo na vizitce jiné jméno. Přesto jsem zaklepal a ani mne nepřekvapilo, že mi otevřela chlapcova matka. Ještě si mne pamatovala od mé minulé návštěvy. Když mne uviděla, zdálo se, že má radost.

„Jen pojďte dál“, zvala mne. „Vidíte, museli jsme si změnit jméno. Lidé nám nedali ani chvíli pokoj. Vyhrožovali nám, Dokonce nám napsali na zeď: „Pošlete kluka pryč, nebo ho odpravíme.“ V obýváku jejich čtyřpokojového bytu byly všude kupy novin: na židlích, na pohovce, na stole. Ve všech byly nějaké zmínky o procesu.

„Nedovedete si ani představit, pane Wilkerson, jaké to je, když každý den otvíráme noviny a vidíme v nich obrázek svého chlapce u soudu pro vraždu. Nejvíce těch novin sem přinesli sousedé. Manželovi zase dávají noviny v práci.“

Šli jsme do kuchyně, kde krásně vonělo nějaké španělské smažené jídlo; tam jsme začali mluvit o plánech do budoucna. „Chcete zůstat tady?“ ptal jsem se.

„Nejraději bychom se odstěhovali, ale vzhledem k manželovu zaměstnání to těžko půjde.“ - „Váš syn je zde ale v nebezpečí!“ „Ano, to je“ - „Nechtěli byste ho poslat se mnou do Pensylvánie, aby žil nějaký čas u nás? Rádi ho mezi sebe přijmeme.“

„To nejde“, řekla ta ubohá paní a obracela jídlo na pánvi. „Až se vrátí z vězení, budeme ho muset odsud poslat, ale pravděpodobně k příbuzným. Tady ho už nikdo neuvidí. Jako kdyby nebyl na živu.“

Když jsem po půl hodině odcházel, otočil jsem se u dveří, abych ji ještě jednou pozdravil, a přitom jsem si všiml nápisu žlutou křídou na zdi. Byl to ten, o kterém se zmínila.

Někdo se sice už pokoušel to smazat, ale přesto se ještě dal přečíst: ... nebo ho odpravíme.“ Tak jsem se tentokrát zase nemohl sejít ani s jedním z Luisových chlapců.

Mám snad vidět v těchto stále zavřených dveřích nějaký záměr? Možná, že právě tady v těchto ulicích najdu to, čemu Kvakeři říkají „ranec zodpovědnosti“. Nezdálo se mi to moc pravděpodobné, nebyl jsem připraven a ani ochotný; přesto však, když jsem opouštěl 125. ulici a mířil zpět k autu, jsem se modlil:

„Pane, máš-li tady pro mne nějakou práci, ukaž mi ji.“

To byl začátek čtyřměsíčního chození ulicemi New Yorku....

Vzpomínám si jasně na jeden z prvních večerů v New Yorku. Tenkrát mi Marie, když jsem odcházel z její vlhké sklepní místnosti, řekla, že jedním z nejhorších a nejbrutálnějších míst v celém New Yorku je část Brooklynu, Bedford-Stuyvesant.

„Kazateli“, řekla mi, „jestli chceš vidět New York v tom nejhorším, přejed' prostě Brooklynský most a otevři oči.“

Chtěl jsem opravdu vidět New York v tom nejhorším? Nebyl jsem si tak docela jist. Ale vždyť právě v této hrozné části města se narodilo těch sedm obžalovaných. Abych vůbec někdy mohl „pozvednout zrak“, jak mi radil dědeček, budu ho asi muset nejprve hodně sklopit! ...

Bedford-Stuyvesant bylo kdysi domovem rodin středních vrstev, které žily v pěkných třípatrových domech se zahrádkami. Dnes to však je černošské a portorikánské ghetto.

Když jsem se poprvé dostal do této části, byla velice chladná březnová noc. Musel jsem objet několik bloků, než jsem našel místo pro zaparkování auta; město tady čistilo ulice velmi pomalu a spousta aut uvízla v šedivých hromadách sněhu. Bylo nebezpečné jít pěšky - v blátě po kotníky a přes kluzké haldy smetí. Přece jsem však bloumal sem a tam, docela sám, pozoroval, naslouchal a seznamoval se s životem, o kterém jsem v bezpečí svých hor neměl ani tušení. ...

Vrátil jsem se do vozu, pověsil starou košili do okna na znamení „soukromí“, potom jsem ulehl, přikryl se dekou a nakonec usnul. Dnes bych to už jistě neudělal; jsem chytřejší. Nebezpečí nehrozí ze strany dospělých lupičů, ani mládeže. Je tu však „malý národ“. Jsou to osmi-, devíti, až desetiletí, kteří se přidávají ke gangům mládeže. Tyto děti jsou doopravdy nebezpečné, protože pěstují zločinnost pro ni samu. Mají nože a revolvery jako jejich starší hrdinové a domnívají se, že získají mužnost tím, že jich budou užívat. Právě tohoto „malého národa“ bych se dnes obával, kdybych musel spát ve voze na ulici.

Ráno jsem se však probudil v pořádku. Byl jsem snad zachován pro svoji naivitu? Nebo to byla slova z 91. žalmu, která jsem si stále opakoval, než jsem usnul? ...

„Angelo“, zeptal jsem se ho jednou, když jsme šli spolu ulicemi Harlemu. „Nemohl bys mi říci, jaký je vlastně největší

problém chlapců tady ve městě?“ „Osamělost“, odpověděl bez váhání. ...

Jak jsem tak šel ulicí, zaslechl jsem pronikavý křik. Nikdo však tomu nevěnoval nejmenší pozornost. Nářek však neustával.

„Zdá se, jako by měl někdo bolesti“, řekl jsem jedné ženě, která se vykláněla z okna prvního patra domu, odkud křik vycházel. Zvedla hlavu, chvílku poslouchala a pak pokrčila rameny „Třetí patro“, řekla. „Je to hrozné. Je mu dvacet a je na heroinu. Ted' nemůže sehnat svou dávku.“ - „Znáte ho?“

„Od malička.“ - „Nemohli bychom pro něj něco udělat?“

„Co například? Jen smrt by mu ted' pomohla“.

„A co vzít ho do nemocnice?“

Žena se na mne jen podívala: „Pane“, řekla po chvílce, „vy jste tady nový, vid'te.“ - „Ano, jsem“.

„Jen se pokuste dostat takového hochu do jedné z těch nemocnic a uvidíte, kam se dostanete.“

Často jsem si vzpomněl na tato slova v následujících měsících. ...

Boje, sex, narkotika - to jsou dramatické projevy bídy mládeže newyorských gangů. Jak však řekl Angelo, jsou to jen zevní symboly hluboké vnitřní nouze, osamělosti. Touha nějak se v životě uplatnit. Nejsmutnější však bylo, jaké tito hoši měli nízké cíle. Jednou jsem poslouchal, když někteří z nich vykládali o svých ideálech. Ideály? Lze vůbec nazývat ideálem to, když jejich životním cílem je nový klobouk? Takový s úzkým okrajem. Klobouk je pro tyto hochy symbolem. Nejednou jsem viděl mladíka na ulici, jak se třese zimou, protože neměl kabát. Na hlavě mu však seděl „alpin“ s okázalým perem za 25 dolarů.

Časem jsem si o tom všem vytvořil celkový obraz. Obraz bídy, začínající osamělostí a pokračující bojem mezi gangy, sexuálními schůzkami, narkotiky a končící v předčasném a potupném hrobě. Abych si tyto vlastní dojmy ověřil, navštěvoval jsem policejní stanice, mluvil se sociálními pracovníky i vězeňskými úředníky a ztratil mnoho hodin ve veřejné knihovně. Výsledek mne tak omráčil, že jsem se téměř vzdal.

Ale právě v tuto chvíli přišla pomoc od Ducha svatého. Tentokrát se tak nestalo žádným dramatickým způsobem. Dal mi nápad, vlastně mí připomněl něco, o čem jsem už dříve uvažoval. Jel jsem zpět do Philipsburgu a pozoroval na tachometru, jak počítáč ujetých kilometrů drží krok s čísly při kraji dálnice. Náhle jsem si musel položit otázku: dejme tomu, že bych mohl těm chlapcům splnit nějaké přání. Co by pro ně bylo to nejlepší? A znal jsem svoji odpověď: aby mohli začít život docela znovu, s nevinnou osobností znovuzrozených dětí. A ještě víc: aby tentokrát při svém vzrůstu mohli být obklopeni láskou, místo nenávistí a strachem.